
Zda vůbec a kolik které pohlaví tomu druhému škodí

Krizek G. O.

Na samém úsvitu národních mytologií se vynořují staré archetypální představy a obavy o ženském nebezpečí pro muže. U nás to měla být bojechtivá mužatka Vlasta, militantní feministka z družiny bájně kněžny Libuše (potřebovaly tyto děvy vůbec muže k milování?), která sáhla ke zbrani a vyvolala hradní puč, antimaskulitní spiknutí proti mužské krutovládě. Několika přemoženým mužům nepochybně utínaly moudří, jako symbol mužské existence a pýchy. V paměti národa to figuruje jako Dívčí válka. Puritánství a asexuální historikové typu Palackého, Tomka, Jiráskas aj. jakoukoli sexualitu tohoto údajného konfliktu samozřejmě zcenzurovali, anebo si ji nepřipustili.

Ale již u dávných kultur, např. u Chetitů (Holmes) a podle P. Weisse též u Arabistů, již figurovaly pověsti o „zubaté vagíně, která doslova konzumuje a požívá penis“. Strach z kastrace zde tedy nabývá zcela konkrétní a upřesněnou podobu. Je to jakoby dávná protiváha názoru současných militantních feministek (Dworkin), že: „Násilí je muž, muž je penis, penis je násilí“. Známý psychoanalytický terminus technicus „vagina dentata“ bývá připisován Freudovi (viz DSM-IV, s. 1588). Strach ze zubaté pochvy slouží jako zábrana proti vynořujícím se incestuózním přáním či pokusům o jejich realizaci. Známý pražský sexuolog profesor Hynie (1900-1989) s oblibou začínal své publikace slovy: „Lidé přicházejí na svět jako muž a žena“. Je to tedy stav daný a všeobecně známý.

Lidstvo zřejmě odedávna mělo celkem jasnou představu, co je muž a co je žena. I před tisíciletími však byli jedinci, tenkrát okolím neoznačovaní názvem „transvestité“, kteří však v této oblasti jaksí experimentovali. I tehdy zřejmě existoval oděv mužský a oděv ženský. Kdo se oblékal do šatů opačného pohlaví, musel si i tenkrát dávat pozor na donašeče a fyzly, aby nebyl případně ukamenován. Deuteronomium 22:6 praví: „Žena nebude nositi oděvu mužského, aniž se bude obléceti muž v roucho ženské, neboť ohavnost před Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli činí to“. Však na to tvrdě doplatila Johanka z Arcu, Panna Orleánská, která zatvrzele odmítala odložit mužský šat.

A přece jsou lidé, kterým tento stav vrtá hlavou, poněkud je to zneklidňuje a je to pro ně zdrojem nespokojenosti. Již několik let před tím, než se na stránkách časopisu Vesmír objevila současná polemika mezi „mizogýny“ a „gynekofily“, byl v prvním čísle tohoto časopisu z roku 2001, s. 10, článek na slovo vzaté specialistky na molekulární genetiku

z AV ČR Radky Aixnerové, která píše: „Proč existují právě dvě pohlaví? Myslím, že touto otázkou si láme hlavu více lidí. Je opravdu podivuhodné, že máme pouze dvě pohlaví. Bylo by pro nás totiž mnohem lepší, kdybychom byli hermafroditi. Za to, že bychom od partnera přijali spermie, by si na oplátku i on musel vzít ty naše. (Není řečeno, jak by taková tvorové měli vypadat.) Pak bychom měli dvojnásobný počet potomků a mohli se těšit z naprosté partnerské rovnosti. Evoluce si však nevybírá vždy to nejvýhodnější řešení“. Otázku, k čemu by vedlo ještě větší přemnožení lidí na naší planetě, lze ponechat na fantazii čtenářské obce.

Ale příroda různě experimentuje. Po mnoho tisíciletí si miliony homosexuálních mužů své spermie vyměňují, aniž to vede k plození potomků. I to bylo známo v dobách velmi starých, např. Leviticus 20:13 praví: „A kdož by se scházel s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost učinili by oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně“. Ti, kteří v homosexualitě spatřují pokus přírody naopak čelit přemnožení lidstva, by v souladu s tímto názorem museli brát na vědomí i skutečnost, že právě touto cestou šířící se AIDS slouží téměř cíli, tj. redukci přemnožení.

Otázku, zda a kde jsou případné kořeny „pro ženy výhodnějšího postavení ve společnosti“ snad pomůže osvětlit studium zákonů skupinového života některých primátů. Dominantní samec, majitel „harému“, zabráňuje mladším, subalterním samcům ve styku se samicemi. Má-li sám styk s preferovanou samicí, tato při tom vyluzuje slastné vzdechy a jiné pochvalné zvuky, naznačující, že jí styk není nepříjemný. Má-li však tatáž samice styk s podřízeným samcem, a to často za zády samce dominantního, je při tom zticha jako pěna. Šlo by říci, že vědomě zastírá „akt nevěry“. Bylo by možné spatřovat zde zneužívání ženské role ke svému prospěchu, promiskuitu spojenou s přetvářkou, prvky ženské lstivosti a podobně. (Je to geneticky zakotvené či naučené?) Výhodného postavení samic („žen“) si povšimli podřízení samci, kteří je dovedou využívat ke svému prospěchu – tedy další přetvářka, tentokrát na straně mužské. Chystá-li se dominantní samec potrestat nezbedného podřízeného samce, tento si jej usmiřuje zaujetím ženské role. Prezentuje se mu v ženské poloze vyzývající ke koitu, nabízí se mu vysazenou anogenitální oblastí (i čeština nižší úrovně zná rčení „kde je vysazino, tam je dovolino“). Dominantní samec pak na něm vykoná několik symbolických („pseudohomosexuálních“) koitál-

ních pohybů a odstoupí od něho. Dal se jakoby oklamat. Subalterní samec se takto „vykoupil“.

Kostrbatě a jaksi nešikovně přešlapujeme kolem našeho hlavního tématu, zdali si současná dvě lidská pohlaví kromě spolupráce (jinak by lidstvo vyhynulo) také tak či onak navzájem konkurují, nebo ve formě některých extrémních skupin dokonce i škodí. Diskuse v časopisu Vesmír k tomu téměř ukazuje cestu na určitých případech. Některé příslušníky menšinové skupiny mužských homosexuálů by bylo možné zařadit spíše do oblasti oněch „mizogýnů“ než „gynekofilů“.

Ponechejme stranou fakt, že byly či jsou skupiny militantních, antifeministických homosexuálů, kteří v daném případě ženy nepotřebují. Před léty si mi posteskla lékařka, kolegyně z mého ročníku, jaký že je těžký úděl některých zaměstnaných žen. Jako chirurg pracuje ve dne v noci, doslova zachraňuje životy desítkám lidí. Ale to se jakoby samo sebou rozumí, neočekává se, že by se tím měla někdo ohánět. Po dlouhých hodinách vyčerpávající služby musí pochopitelně také spát a téměř na nic jiného nemá čas. Starosti jí však dělá neteř, která je ve věku, kdy by se již měla dávno provdat. A vlastně nejvíce ji rozčilují ony společnosti mladých mužů, velmi spokojených, kteří v hospodách „klábosí“ u piva a tváří se tak, aby každý viděl, že jim vůbec nic nechybí. V tom je přece nějaká nespravedlnost, něco nepřirozeného. A byl jsem dotázán, co si já, jako psychiatr, o tom myslím. Pamatuji si, že jsem se tehdy nějak zbaběle vyhnul odpovědi, ale dodnes vidím její nešťastně vyhlížející tvář. (Pozdě si uvědomuji, že i výraz „zbaběle“ je již sám o sobě protižensky podjatý. Jakoby zbabělými mohly být jen baby, ale nikoli dědci.).

Redaktorka známého pražského psychologického periodika k tomuto problému dodala, že jí nejvíce na těchto mládencích vadí skutečnost, že vlastně nic nedělají, o nic a nikoho se nestarají.

V USA jsem léčil několik velmi schopných a pracovitých žen, které mi líčily svou pracovní situaci jako očištec. Jejich šéf, údajně homosexuál, „na ně řve jen proto, že jsou ženské“. V jednom případě bylo nutné získat objektivní posouzení pracovních poměrů pomocí sociální pracovnice. Šéf pacientky prý vypadal uštvaně a postěžoval si, že se bojí lesbiček. Ukázalo se, že nejlepším řešením pro něj byla změna zaměstnání, což se záhy potvrdilo.

Je zajímavé, co zmiňuje pražský sexuolog Kurt Freund (odpůrce psychoanalýzy) ve své knize „Homosexualita muže“ (1962). Na straně 86, v kapitole s názvem „Postoj (t.j. homosexuálů) vůči druhému pohlaví, hned na začátku praví: „U mnohých pacientů se zmíněnou deviací lze zjistit odpor vůči případnému partnerovi druhého pohlaví, který se někdy vystupňuje až k nenávisti. Jiní pacienti udávají pocity neurčitě úzkosti a „zaraženosti. Z 276 tázaných homosexuálů jich 94 sdělilo, že pociťují k heterosexuálnímu styku odpor...“.

Zůstává nezodpovězená otázka, zda někdo někomu škodí jen proto, že vůči němu pociťuje odpor při pomyslení na to, že by se s ním měl pohlavně stýkat. Řada žen sděluje, že homosexuální muži jsou jejich nejlepší „kamarádi“, nejedná-li se ovšem o oblast sexu.

Již vzpomenutý profesor Hynie zdůrazňoval, že muži homosexuálové mají nadprůměrnou schopnost získávat postavení, v nichž mohou rozhodovat o druhých lidech, kteří jsou na nich tak či onak závislí – to se projevuje zejména v situacích, z nichž není úniku, např. lodě, vojenské posádky, věznice a podobně. Škodí v podobných postaveních také ženám?

George O. Krizek, M. D.
2111 Bancroft Place, N. W.
Washington, DC 20008
USA

**Perspektivní, certifikované
a ekonomicky stabilní zdravotnické zařízení nabízí:**

**ZAJÍMAVOU MOŽNOST ZAMĚSTNÁNÍ
PRO LÉKAŘE PSYCHIATRY, PSYCHOLOGY, ERGOTERAPEUTY
A ZDRAVOTNÍ SESTRY
(I ABSOLVENTSKÁ MÍSTA)**

Pro psychiatrické oddělení s kapacitou 48 lůžek (psychiatrická, psychoterapeutická a rehabilitační stanice, denní stacionář a psychiatrická ambulance) s perspektivou dalšího rozšiřování, jediné svého druhu v Karlovarském kraji.

Podrobnější informace na www.nemostrov.cz

Kontakt: L. Schimonová – personalistka, tel.: + 420 353 612 520,
mobil: +420 608 070 839, email: personalni@nemostrov.cz